

Тази статия беше провокирана от следното писмо на И. до мен:

„Добро утро, Борислав!

Прости ми, ако те натоварвам с въпроса си, но трябва да знам.

Пиша ти във връзка с петнадесетгодишния В., който сложи край на живота си преди два дни. А и със всички, които постъпват като него. Църквата твърди, че това е грях. Но аз и църквата не сме в добри отношения, не ѝ вярвам.

Знам, че В. не е само петнадесетгодишно объркано дете. Знам, че той носеше със себе си своето минало и бъдеще, които не се побират в рамките на един човешки живот. Много ме боли, че не е намерил сили да продължи, че е бил толкова сам и тъжен. Аз също направих опит да се самоубия, когато бях на тринадесет, и наистина знам колко черно и студено му е било вътре. Имам нужда от потвърждение, че тези, които успяват да се самоубият, имат своя шанс отново. Че не са осъдени да останат сами завинаги, наказани в непрогледен мрак и студ, без никаква, никаква любов, никога повече. Та те вероятно са го направили точно заради липсата на любов... Искам да мога да прегърна всичките тези души и да им кажа, че ще имат възможност отново да изпитат тази любов, да я дават и да я

получават. Да им дам надежда. А и на себе си да дам. Защото...нали Бог е любов... И той не може да бъде жесток и безкомпромисен точно към най-изгубените и обърканите. Нали тези души имат шанс да продължат пътя си, Борко, нали?“

Така е, И., при мен са идвали за регресия и хора, които в предишен живот са се самоубили поради една или друга причина. Никой не ги осъжда на вечни мъки. Няма такова нещо! Просто ситуацията се възприема като невзет изпит, като несправяне и им се дава нова възможност да се справят, поставени в някаква сходна ситуация. Това е - няма нищо фатално, необратимо и непоправимо! Бог не е жесток и коравосърдечен съдия или родител, който да обрича децата си на вечни мъки... каквото и да са направили. Той е преди всичко... Любов! Но... рано или късно, този изпит ще трябва да бъде взет, човекът ще трябва да намери мотивация, смисъл и сили в себе си да продължи напред. Така израства душата! И още нещо, което е много важно: тези наши близки, които сами са прекратили живота си и са минали отвъд, се нуждаят от нашите молитви и от нашата любов! В потвърждение на моите думи ето няколко извадки по темата от регресии, които съм водил.

Из регресия на 35-годишен мъж, който се връща към свой минал живот от 16 век в Азия. В него той е жена:

„...В последния ден от живота съм около 45-годишна. Стоя на скала и гледам. Тъгувам. Загубила съм близък човек – малко дете, момченце, което в настоящия ми живот е моя дъщеря. Отчаяна съм, не ми се яде и нищо не ме интересува. Гледам, но не виждам... Не ми се живее... След това се виждам как се блъскам в нещо като зид и умирам... Но не виждам точно какво се случва... Виждам само как тялото ми полита и се блъска в зида. Но не ми пука – няма страх от смъртта. Тръгвам си с облекчение – като гъба от атомна бомба излиза нагоре душата ми, която е

тъмносиня. В началото усещам тъга. После настъпва облекчение и желаното преминаване. Отивам в нещо като светъл облак. Душата ми се слива с него. Придобивам усещане за широта. Виждам човек с тъмносиньо наметало, с качулка. Мъдър човек, Учител. ТОРОН се казва. Той е моят Учител. Води ме при хора с бели дрехи от груб плат. Те са добри души. Води ме, за да ме заредят с добро. Махат и нещо тъмно от мен. Прегръщат ме, но не го правят по задължение – това не е формален акт, а им идва отвътре. Тяхната същност ми придава добро. Премахва тъгата и лошотията от мен. Двама от тях ги усещам като по-близки. Силно съм впечатлен и уважаван от моя Учител ТОРОН. Той е мъдър, добър, овладян. Има нещо бащинско в него. Казва ми, че имам малък прогрес, но не съм се справил много добре, но вярва, че ще се подобрят нещата. Обичам го и мога да му имам доверие.“

Следва фрагмент от минал живот от регресията на Сели:

„... Вече съм на 40 години. Вървя по някаква улица. Тясна е. Виждам само уличката и нищо друго. Спирам на едно място. Има нещо като магазин, аптека. Влизам и вземам шишенце. Тръгвам си с него. Когато се прибирам, забърквам съдържанието му с тесто. Сладко е на вкус. Изпичам го и ям от него. И после нищо... Лежа на една страна. Мисля, че съм мъртва. Отровила съм се. Причината е свързана с детето и мъжа. Няма ги. Сама съм. Самотата ме подтиква към смъртта. Душата си отдъхва от нещо тежко – от тялото... като затвор е. Не го искам – то е като опаковка! Искам да летя! И летя... Всичко е черно, а аз съм светла като светулка. Има поляни, цветя, море, планина, небе със звезди. Свободно е и не ми пука за нищо. Стигам до житна нива. Баба и дядо са там. Гледат ме. Те са със сегашния си образ, а аз съм с образа от изминалия живот – със същата рокля и шапка. Усещам някаква лоша енергия, която идва от тях. Като че ли в тях има нещо лошо, но... това не са те, а някой друг чрез тях. Тялото ми се е сковало от страх. Искам да избягам и тръгвам, като постоянно се обръщам назад. Успявам! Виждам отново морето. Слизам надолу към плажа. Сядам и се заглеждам в морето. Спокойна съм. Идва Учителят. Слага ръка на главата ми. Опитва се да ме успокои. Говори ми за мир, любов. Изправя ме и ме прегръща. Трябва да си простя! Трябва да си простя! Казва ми: „Не се губи!“ Целува ме по челото. Гали ме по ръцете. Прегръща ме. „Всичко ще се оправи! Прости си!“ Аз плача... Слагам глава на рамото му. Продължавам да плача.

„Успокой се! Ти си специална! Трябва да се откриеш! Всичко ще се нареди! Ти си аз. Всичко е едно цяло. Успокой се! Ти си светлина в тунела. Лети, лети свободна!”
Оставям го и си летя. Всичко е спокойно. Има много тъмно небе със звезди. Тихо е...“

Следващият откъс е от регресията на 40-годишна жена, загубила сина си при катастрофа. Сцената е от минал живот.

„... Аз съм сама. Няма хора наоколо. Нещо е станало. Имало е болест, епидемия от водата и повечето хора вече ги няма. Мъжът ми и детето ми също са умрели...
Борислав ме насочва към последния ден от този минал живот и аз се виждам още млада, но изглеждам като много възрастна – на не повече от 45 съм, а изглеждам на 65 – 70. Живея сама в колибка и съм спокойна. Борислав иска да опиша сцената на смъртта... Изпитвам облекчение. Виждам тялото си от високо. Лежи си на легло – спокойно, отпуснато. Не съм била болна от нищо. Причината за смъртта е било нежеланието ми за живот – не съм могла да намеря мотивация и смисъл след смъртта на мъжа ми и детето ми. Те обаче ме чакат усмихнати, в светло пространство. Прегръщат ме и се радват. Тръгваме... Навсякъде е светлина. Стигаме зелена поляна и виждам наоколо същите хора от селището, които са умрели преди мен... само че сега са щастливи и доволни. Борислав ми казва да се придвижа към момента на срещата с моя духовен Учител... Не го виждам, но знам, че е там. Мъж е. Не е стар. Духовното му име започва с О... ОРИМ се казва. Борислав ме пита защо Учителят е избрал да ми покаже точно този минал живот... Отговорът е: Защото има връзка с настоящия! Повтарям, за да се науча да намирам мотивация и смисъл за живот след такива загуби!“ Тя осъзнава, че ранната смърт на сина ѝ е била включена в предварителния план за настоящия ѝ земен живот и ѝ се казва, че до две години той ще се прероди. Това действително впоследствие се сбъдва и... той се ражда отново като нейно дете, макар че когато дойде при мен за регресия, такъв вариант изобщо не ѝ минаваше през главата, т. е. вариант да ражда оттук-нататък.

Из регресията на Н. М.:

„...Трима възрастни мъже са. Единият клати глава, сякаш одобрява нещо... Като разбиране е. Ще лекуват страховете ми – от високо и от вода. Показват ми момент от минал живот – причина за страха от високо. Виждам висока скала. Политам от нея надолу. Млада жена съм. Сама скачам. Не съм искала да живея. Не съм виждала смисъл. Падам в нещо като река и се удавям. Но не това е причината за страха ми от вода. Показват ми я, като ме връщат към друг минал живот, в който плувам с водолазки дрехи. Минавам под мост. Виждам подводни скали, пещери... Влизам, но не мога да излезна. Не виждам изхода. Паникьосвам се и се давя.

Сега Лечителите ще лекуват страха ми от високо... Връщат лентата назад – от водата към върха на скалата. Вече не искам да скачам. Тръгвам си с децата. Те бяха там, като скочих. Сега ги хванах за ръце и си тръгнах.

По проблема ми със страха от вода – Лечителите отново връщат лентата на живота ми назад. Този път виждам изхода. Паниката изчезва. Спокойна съм. Плувам и излизам от пещерата. Вече съм на сушата и не ме е страх...”

След известно време получавам писмо от Н. М., в което пише: „...Сега се чувствам

центрирана! Вече не съм в детайлите, а в цялото! Като преродена, гледам се и не мога да се позная. Светоусещането е различно, сякаш най-после съм част от Вселената. Като цвете, разтворило листенцата си за слънчевите лъчи. Любовта стига до мен и като в огледало се отразява и разпръсва към света. Стремях се да отстраня страха от високо и от вода, а всъщност изчезна страха като цяло. Чувствам се защитена - нищо не може да ме нарани...“

Из регресията на М.:

„... Учителят ми Аeon отгръща Книгата на моя живот и това, което виждам, е огнище, около което съм с някакъв мъж. Нощ е. Има звезди. Наоколо гора. Аз съм жена на възраст между 20 и 30 години, с дълга, кестенява, чуплива коса. Под кръста имам и смешна шапчица с къдрички. Има връзчици. С дълга рокля до земята съм и сякаш имам кафяво наметало. Мъжът е висок, слаб. Той има чувства към мен, но аз не съм сигурна. Той сякаш ме напада. Искан да бъде негова, но аз не искам. Той ме изнасили... В настоящия ми живот тази душа е сегашният ми приятел... След това се виждам как стоя на една скала. Не искам вече да живея. Ще се хвърля. Не мога да се върна повече... Годината е 1842. Хвърлям се от скалата и се самоубивам. Не мога да дишам. Не трябваше така да стане! Трябваше да избегна този момент. Имах избор. Това не беше правилният. Не трябваше да допускам това. Духовният водач ме гледа неодобрително – рано съм прекратила живота си. Смисълът на срещата ми със същата душа в настоящия ми живот – трябва да му простя, заради това, че съм се пробудила в това прераждане заради него. Трябва да му простя и да го оставя да си върви по пътя. Той не е човекът за мен в този живот. Той просто идва, прощавам му и го пускам. Този минал живот е причината и за астмата – водата беше много студена, нямаше въздух... Сега съм при Духовните лечители. Много е спокойно. Четирима са, като двама са с бели и двама, които са по-млади – със зелени дрехи. Четиримата образуват ромб. В ръцете си държат кълба, в които преливат много цветове. За проблема с астмата казват, че зависи от това дали ще простя. Могат да я успокоят, но пълното премахване на астмата зависи от прошката. Прошката е ключът към пълното оздравяване! Карат ме да легна и ме заобикалят. Събират топките в средата точно върху мен и сякаш отгоре лъч светлина минава през топките и ме обгражда. Влива ми спокойствие, блаженство, мекота... Сякаш не се усещам... Сякаш съм прашинка. Казват ми да

стана и че мога да си вървя. И винаги, когато имам нужда от помощ, да си представям, че пак съм там и ме лекуват...”

Из регресията на В.:

„...Тя се връща в много старо време, където се усеща като млад мъж, който пада или по-скоро е блъснат от някого в кладенец със зелени камъни. Много е студено и мрачно. Трепери от студ. Установява, че сама е искала да скочи и да се самоубие, а мъжът, който я блъска, всъщност ѝ помага по този начин да осъществи желанието си и тя изпитва благодарност към него. В този мъж разпознава съпруга си от настоящия живот. Причината за възникналата ситуация е, че не се чувства приета от хората. Различна е. Сама срещу тълпата. Не може да понесе одумването и затова е пожелала да сложи край на живота си... След това ѝ се показва идентична ситуация. Пак има тълпа и никой не иска да ѝ помогне, но този път тя се чувства силна и няма желание да се самоубива, защото трябва да оцелее в тоя живот. Това ѝ се дава, за да разбере, че е силна и може да се справи... И че всичко, което ѝ се случва в настоящия живот, е дребно и незначително, но тя му придава голяма важност...”

Из регресията на А.:

„...Следва среща с баща ми, който се самоуби преди години. Виждам го както си

беше – в по-тъмна фигура, притеснен и съкрушен. Държи си с две ръце главата и плаче без сълзи. Не е искал да го направи. Не е виждал друг изход. Учителят ми казва, че понякога мъжете не ги губя заради мен. Трябва да го приема. Те просто са такива. Трябва да се радвам и да изпращам любов. Не се е чувствал обичан. Бил е в депресия – самотен и неразбран. Казват ми, че трябва да му простя, защото е човешко да се греши... И да му изпращам любов...”

Из регресията на Лия, когато разказва за свой минал живот:

„...Облечена съм в черно. Много съм слаба и съм коленичила на земята. Тъжна съм. Загубила съм някого... не знам кой, но не мога да се изправя. Жена съм на средна възраст, но изглеждам по-стара. Казвам се Марая. 931 година е. Загубила съм мъжа си и сина си в битка. Не съм можала да ги видя. Само са ми съобщили. Толкова съм тъжна, че искам да умра и аз. Нямам никой близък до мен. Всичко е опустошено, опожарено... Учителят ме е върнал към този минал живот, за да си припомня, че съм спирала мъжа си да отива в битка, а е трябвало той и синът ми да се пожертват в името на по-голяма цел, а аз да се науча да живея без тях и да стана по-силна. Обаче отчаянието ме е обзело за много години и съм се отказала да се боря. С настоящия живот връзката е, че мъжът ми пак си отива внезапно, но този път ме оставя да се боря заедно със синовете ми и ми казва, че те ще ми помогнат да бъда по-силна и да преодолявам трудностите. Виждам две ангелчета, които ме галят с крилете си. Те са от двете ми страни и това са синовете ми...”

Следващият откъс е от регресията на Ели, когато ѝ задавам въпроса какъв е бил урокът от миналия живот, към който се е върнала, и в който като млада девойка е била изнасилена от трима мъже, след което не може да понесе това и се самоубива:

„... Да продължа напред. Не е трябвало да се убивам! Трябва по някакъв начин да стана силна... да се каля! Нещо е свързано с женствеността... Може би съм била много... кокетна, предизвикателна... Като се върна там само обвинения... Обвиненията са към мен – че тоя живот не съм го направила както трябва. Че първо съм тръгнала да търся плътското... да търся мъж. После, след като е станало изнасилването, е трябвало да тръгна по духовния път. Трябвало е да разбере, че нещата не се ръководят от тялото, а от същността... По някакъв начин да тръгна към духовното. Не съм била толкова силна. Не съм намерила пътя. По-лесно е било да го приключа...“

И за финал думите от една друга регресия:

„Мъдреците ми казват, че всеки може да направи грешка. Важното е как ще я поправи след това. Трябва да се науча да си прощавам... Да не съм толкова безмилостна към себе си. Усещането е за любов. Сякаш те са ми простили, а аз имам трудност да го приема... Като че ли се самонаказвам – пренесла съм част от мъката, а не е трябвало...“